

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Y. H.**, nar. X, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2019, č. j. 44 A 30/2019 - 31, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2019, č. j. CPR-3198-3/ČJ-2019-930310-V243. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 13. 12. 2018, č. j. KRPS-297509-28/ČJ-2018-010026, kterým bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců.

[2] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňoval tím, že jeho správní vyhoštění by pro něj mělo fatální dopad, neboť situace v domovském státě je naprosto tragická, pokud jde o možnost výdělků. Uvedl také, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu jednotlivých aspektů § 174a zákona o pobytu cizinců. Svou újmu stěžovatel shledával též v nemožnosti účastnit se na soudním řízení – v zásahu do svého práva na spravedlivý proces. V této souvislosti poukázal na řadu rozhodnutí zdejšího soudu, mj. na usnesení ze dne 18. 8. 2011,

č. j. 5 As 73/2011 - 100, ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37 či ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25.

[4] Žalovaná se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila tak, že proti jeho přiznání nemá námitek. Uvedla, že stěžovatel vykonával zaměstnání bez potřebného povolení, nicméně se tohoto jednání dopustil v době oprávněného pobytu na území. Podle žalované by nepřiznání odkladného účinku mohlo znamenat vznik nepoměrně větší újmy, než hrozí třetím osobám, přičemž jeho přiznání nebude v rozporu s veřejným zájmem.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[8] Nejvyšší správní soud vycházel zejména z předpokladu, že nedojde-li k odkladu právních účinků rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, bude stěžovatel v důsledku právních účinků pravomocných a vykonatelných rozhodnutí správních orgánů nucen opustit území České republiky, a to ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti. Při hodnocení stěžovatelem tvrzených skutečností ve vztahu k jemu hrozící újmě Nejvyšší správní soud také zohlednil, že při přezkoumání rozhodnutí o správním vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli z jeho výkonu, do značné míry zřejmá už ze samotné povahy tohoto rozhodnutí, přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25). Na konkrétnost a podrobnost odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku proto nelze klást přehnané požadavky. To zvláště za situace, pokud druhá strana sporu – žalovaná – nemá proti přiznání odkladného účinku žádných námitek.

[9] V tomto případě stěžovatel odůvodňoval hrozící újmu zásahem do jeho práva na spravedlivý proces; zásah do svého soukromého života pak tragickou ekonomickou situací ve svém domovském státě, kde by neměl vůbec možnost výdělků.

[10] Podle Nejvyššího správního soudu je samozřejmě otázkou, do jaké míry si stěžovatel stihl v České republice vytvořit pracovní, resp. sociální zázemí, když zde podle

pokračování

správního spisu před svým zajištěním pobýval (pracoval) přibližně měsíc, na druhou stranu nelze vyloučit, že by jeho pracovní vazby mohly být skutečně zpřetrhány. Za podstatné však vzal Nejvyšší správní soud především to, že setrvání na území České republiky až do skončení řízení o kasační stížnosti je žádoucí pro řádný výkon ústavního práva stěžovatele na spravedlivý proces. Byť je stěžovatel v tomto řízení v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem, náleží k právu na spravedlivý proces i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu pokyny pro výkon zastoupení, poskytovat mu potřebnou součinnost atd. Nejvyšší správní soud proto shledává hrozící újmu stěžovatele i z pohledu možnosti výkonu práva stěžovatele na spravedlivý proces (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2011, č. j. 5 As 82/2011 - 92).

[11] Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s., přičemž neshledal, že by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o věci samé jakkoli negativně dotklo jiných osob, a rovněž podmínku, podle níž přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, má soud za splněnou, jak se ostatně vyjádřila i žalovaná. V daném případě stojí proti újmě, která hrozí stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu pouze mírné intenzity. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nýbrž z důvodu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tj. výkonu zaměstnání bez potřebného povolení, když na území České republiky pobýval legálně.

[12] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, postačí v daném případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatele.

[13] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu